

Informační technologie jsou fenoménem současnosti a v podstatné míře dnešní dobu nejen ovlivňují, ale také významným způsobem utváří. V rámci vztahů, jejichž předmětem jsou informační technologie, je však přístup subjektů k právu „(...) značně rezervovaný – je to cosi jako přírodní pohroma: jejich činnosti se to týká neodvolatelně, nebezpečně, ale většinou teoreticky (...)“ uvádí ve svém článku publikovaném před 10 lety doc. JUDr. M. Boháček. Otázkou zůstává, proč je přístup k právu právě takový, když jednou z funkcí práva je regulace společenských vztahů.

Jedna z možných odpovědí je, že přestože informační technologie jsou předmětem těchto vztahů a do značné je ovlivňují (i v případě když jejich předmětem nejsou), stojí do jisté míry mimo současná právní schémata.¹ Od roku 2000 byla sice do právních odvětví českého právního řádu začleněna řada norem práva veřejného i soukromého, které některé aspekty informačních technologií výslovně upravují², přesto je však nelze jednoznačně do některého právního odvětví začlenit. Český právní řád je navíc v oblasti informačních technologií díky nepřímým novelizacím a nesystémovým zásahům velmi nepřehledný a řadu specifik vůbec neupravuje. Protože tedy existující právní odvětví řadu specifik pomíjí, nezbyvá než řešit tuto problematiku smluvními ujednáními. Strany smluvních vztahů se tak dostávají do ne zrovna jednoduchého postavení.

V rámci této práce se zaměřím na problematiku smluvní úpravy vztahů vznikajících při systémové integraci včetně možných koncepcí této úpravy. Jako výchozí metodu práce jsem zvolil analytickou metodu, kdy se nejprve zabývám pojmem systémové integrace obecně, postupuji od analýzy její ekonomické definice k návrhu její definice právní. Následně se zabývám podstatou a účelem smluvní úpravy systémové integrace.

Ve druhé kapitole se již omezují na vymezení a analýzu specifik smluvních vztahů vyplývajících ze systémové integrace, od právní úpravy obecně přes specifika prvků smluvních vztahů až k analýze jednotlivých klíčových specifik, kterými se takové smlouvy vyznačují.

Třetí a čtvrtá kapitola je těžištěm celé práce, neboť zde jsou nejprve na počátku analyzovány a srovnávány možné smluvní koncepce vztahů a dále jsou zde jednotlivé smluvní typy nejdříve analyzovány a následně dochází i k jejich komparaci z hlediska míry jejich použitelnosti a vhodnosti v rámci těchto vztahů. Důležité je také uvést, že při výběru analyzovaných a srovnávaných smluvních typů jsem vycházel nejen z vlastního subjektivního posouzení použitelnosti, ale také z reálných smluvních ujednání, která jsem měl k dispozici, i s uvědoměním rizika, které s sebou subjektivní aspekt výběru přináší.